

finale ale autorilor Gh. Postică, I. Hâncu și I. Tentiuc, care aduc încă un argument în favoarea continuității populației românești în partea de sud a spațiului pruto-danubiano-nistrean până către începutul sau chiar mijlocul secolului al XI-lea, când, din cauza intensificării atacurilor

nomade, se retrage, alături de alte grupuri etnice conviețuitoare (nomazi sedentarizați și unele grupări de slavi), spre zonele mai apărate ale silvostepii din partea centrală a spațiului basarabean.

Rodica Ursu Naniu

Ephemeris Dacoromana, Accademia di Romania, București, 2000, 272 p.

Prin rândurile de față autorul nu-și propune de cât să semnaleze publicului larg și mai ales specialiștilor un eveniment excepțional: renașterea unei reviste. Sigur, într-un timp de răsturnare profundă a valorilor, mai ales a valorilor culturale, și într-o lume în care acestea sunt cele care își găsesc cel mai greu recunoașterea, un astfel de „eveniment” poate trece ușor neobservat. Prin rândurile de față autorul nu-și propune de cât să semnaleze publicului larg și mai ales specialiștilor un eveniment excepțional: renașterea unei reviste. Sigur, într-un timp de răsturnare profundă a valorilor, mai ales a valorilor culturale, și într-o lume în care acestea sunt cele care își găsesc cel mai greu recunoașterea, un astfel de „eveniment” poate trece ușor neobservat. Astfel, aceste rânduri își propun doar să așeze într-o lumină, considerăm noi cuvenită, un moment condamnat neiertător la uitare.

La sfârșitul anului 2000, o revistă de prestigiu *Ephemeris dacoromana* se întoarce în peisajul cultural românesc, rupând o tăcere care a durat vreme de 60 de ani. Anuar al membrilor Accademiei di Romania de la Roma, revista pomenită face, în felul acesta, o încercare de a recupera un loc rămas gol, mai bine de jumătate de secol, în arheologia românească și în spațiul editorial românesc.

Destinul acestei reviste este legat indisolubil de existența Școlii Române din Roma, apărută în 1922 prin strădania lui Vasile Pârvan și Nicolae Iorga. Primul număr al sus-numitei reviste a văzut lumina tiparului în anul 1923 și a fost urmat de o altă serie, numită *Diplomatarium italicum*, apărută începând din 1923. În felul acesta, în primul deceniu de existență al Școlii Române din Roma două reviste apar ca publicații al căror prestigiu incontestabil este asigurat fie și numai de prezența lor în toate

bibliotecile școlilor străine de la Roma. Principalele direcții de cercetare ale Școlii – arheologie, istorie, filologie și studii clasice, belle arte – se regăsesc în tematica abordată de cele două publicații. Cele două reviste au adunat de-a lungul anilor, o serie de lucrări foarte valoroase ale bursierilor. Din nefericire, nu numai apariția, ci și dispariția acestor publicații a fost strict determinată de destinul însuși al Școlii. Ultimul număr, al zecelea, avea să apară în 1940, moment ce corespunde epocii în care o ultimă serie de membri se afla la Roma. În anul 1947, autoritățile de la București decid închiderea definitivă a Școlii. Această decizie a urmat celei de suspendare a burselor și a avut grave consecințe asupra destinului acestei instituții după 1947. O primă serie de bursieri avea să ajungă la Roma abia în ianuarie 1999. Odată cu această primă serie postbelică de bursieri se creea premisa reapariției revistei, lucru care avea să se întâmple în toamna anului 2000.

Volumul pe care dorim să-l prezentăm cu această ocazie cuprinde un număr de cinci articole ale membrilor Școlii la care se adaugă două contribuții, cea a vicepreședintelui Accademiei și a profesorului Dinu Adameșteanu, contribuții care își propun să acopere arcul de timp descris de publicația cea mai importantă a Accademiei di Romania de la Roma. Dintre cele cinci articole prezentate, patru se circumscriu domeniilor de cercetare ale arheologiei și filologiei clasice, precum și istoriei moderne cu profundă aplicare spre cercetarea de arhivă, iar cel de al cincilea se referă la poetica formelor fixe în poezia europeană, depășind în felul acesta cadrul inițial cu care revista în discuție și-a obișnuit cititorii.

Irina Achim